

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 15 de febrer de 2023

Catequesi. La passió per l'evangelització: el zel apostòlic del creient. 4. El primer apostolat

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Continuem amb les nostres catequesis. El tema que hem escollit és: “La passió per evangelitzar: el zel apostòlic”. Perquè evangelitzar no és dir: “Mira, bla bla bla” i res més; hi ha una passió que t’involucra completament: la ment, el cor, les mans, els peus... tot, tota la persona està involucrada en la proclamació de l’Evangeli, i per això parlem de passió per evangelitzar. Després d’haver vist en Jesús el model i el mestre de l’anunci, passem avui als primers deixebles, a allò que han fet els deixebles. L’Evangeli diu que Jesús «en designà dotze, als quals donà el nom d’apòstols, perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar» (Mc 3,14). Dues coses: perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar. Hi ha un aspecte contradictori: els crida perquè estiguin amb ell i perquè vagin a predicar. Es podria dir: o una cosa o l’altra, o estar o anar. En canvi, no: per a Jesús no es pot anar sense estar i no es pot estar sense anar. No és fàcil entendre això, però és així. Intentem entendre una mica quin és el sentit amb què Jesús diu aquestes coses.

En primer lloc, no es pot anar sense estar: abans d’enviar els deixebles en missió, Crist —diu l’Evangeli— els “va cridar” (cf. Mt 10,1). L’anunci neix de l’encontre amb el Senyor; qualsevol activitat cristiana, sobretot la missió, comença allí. No s’aprèn en una acadèmia: no! Comença per l’encontre amb el Senyor. Testimoniar-lo, de fet, significar irradiar-lo; però, si no rebem la seva llum, estarem apagats; si no el freqüentem, portarem nosaltres mateixos als altres en comptes d’ell —em porto a mi i no a ell—, i tot serà en va. Per tant, només pot portar l’Evangeli de Jesús la persona que està amb ell. Algú que no hi està no pot portar l’Evangeli. Portarà idees, però no l’Evangeli. Igualment, però, no es pot estar sense anar. De fet, seguir Crist no és un fet intimista: sense anunci, sense servei, sense missió la relació amb Jesús no creix. Notem que a l’Evangeli el Senyor envia els deixebles abans d’haver completat la seva preparació: poc després d’haver-los cridat, ja els envia! Això significa que l’experiència de la missió forma part de la formació cristiana. Recordem, doncs, aquests dos moments constitutius per a qualsevol deixeble: estar amb Jesús i anar, enviats per Jesús.

Després de cridar els deixebles i abans d’enviar-los, Crist els fa un discurs, conegut com “discurs missioner” —així se’n diu a l’Evangeli. Es troba al capítol 10 de l’Evangeli de Mateu i és com la “constitució” de l’anunci. D’aquest discurs, que us aconsello llegir avui —només és una pàgina de l’Evangeli—, extrec tres aspectes: per què anunciar, què anunciar i com anunciar.

Per què anunciar. La motivació es troba en dues expressions de Jesús que ens farà bé de recordar: «De franc ho heu rebut, doneu-ho també de franc» (v. 8). Són dues expressions. Però per què anunciar? Perquè jo ho he rebut de franc i ho he de donar de franc. L’anunci no parteix de nosaltres, sinó de la bellesa del que hem rebut de franc, sense mèrit: trobar Jesús, conèixer-lo, descobrir que som estimats i salvats. És un do tan gran que no el podem

guardar per a nosaltres, sentim la necessitat de difondre'l; però amb el mateix estil, és a dir, de franc. En altres paraules: tenim un do, per això som cridats a fer-nos do; hem rebut un do i la nostra vocació és fer-nos nosaltres do per als altres; l'alegria de ser fills de Déu és en nosaltres, ha de ser compartida amb els germans i les germanes que encara no ho saben! Aquest és el perquè de l'anunci. Anar i portar l'alegria d'allò que nosaltres hem rebut.

Segon: *què anunciar?* Jesús diu: «Prediqueu dient: “El Regne del cel és a prop”» (v. 7). Això és el que s'ha de dir, abans que res i sempre: Déu és a prop. Però no oblidem mai això: Déu sempre és a prop del poble, ell mateix ho va dir al poble. Va dir això: «Quina nació, per gran que sigui, té els seus déus tan a prop d'ella com el Senyor, el nostre Déu, és a prop nostre?» (Dt 4,7). La proximitat és una de les coses més importants de Déu. Hi ha tres coses importants: proximitat, misericòrdia i tendresa. No ho oblideu. Qui és Déu? El Proper, el Tendre, el Misericordiós. Aquesta és la realitat de Déu. Nosaltres, quan prediquem, sovint convidem les persones a fer alguna cosa, i això està bé; però no hem d'oblidar que el missatge principal és que ell és a prop: proximitat, misericòrdia i tendresa. Acollir l'amor de Déu és més difícil perquè nosaltres volem ser sempre al centre, nosaltres volem ser protagonistes, estem més inclinats a fer que a deixar-nos modelar, a parlar més que a escoltar. Però, si posem en primer lloc allò que fem, els protagonistes continuarem sent nosaltres. En canvi, l'anunci ha de donar la primacia a Déu: donar la primacia a Déu, en el primer lloc Déu, i donar als altres l'oportunitat d'acollir-lo, d'adonar-se que ell és a prop. I jo, darrere.

Tercer punt: *com anunciar.* És l'aspecte sobre el qual Jesús s'esplaiava més: com anunciar, quin és el mètode, quin ha de ser el llenguatge per a anunciar. És significatiu: ens diu que la forma, l'estil és essencial en el testimoniatge. El testimoniatge no involucra només la ment i dir alguna cosa, els conceptes: no. Tot ho involucra, ment, cor, mans, tot, els tres llenguatges de la persona: el llenguatge del pensament, el llenguatge de l'afecte i el llenguatge de l'acció. Els tres llenguatges. No es pot evangelitzar només amb la ment o només amb el cor o només amb les mans. Tot s'hi involucra. I, en l'estil, l'important és el testimoniatge, com ens vol Jesús. Diu així: «Jo us envio com ovelles enmig de llops» (v. 16). No ens demana que ens sapiguem encarar als llops, és a dir, que siguem capaços d'argumentar, contraatacar i defensar-nos: no. Nosaltres pensariem així: arribem a ser rellevants, nombrosos, prestigiosos i el món ens escoltarà i ens respectarà i guanyarem els llops: no, no és així. No, us envio com ovelles, com anyells, això és l'important. Si tu no vols ser ovella, el Senyor no et defensarà dels llops. Apanya't com pugués. Però si tu ets ovella, estigues segur que el Senyor et defensarà dels llops. Ser humils. Ens demana que siguem així, mansos i amb ganes de ser innocents, estar disposats al sacrifici; de fet, l'anyell representa això: mansuetud, innocència, entrega, tendresa. I ell, el Pastor, reconeixerà els seus anyells i els protegirà dels llops. En canvi, els anyells disfressats de llops són desemascarats i devorats. Escrivia un Pare de l'Església: «Perquè mentre som ovelles, vencem; fins i tot quan ens envoltin pertot arreu bandades de llops, els superem i dominem. Però si ens fem llops, quedem derrotats, perquè ens manca en aquell mateix punt l'ajuda del pastor. Perquè ell pastura ovelles i no llops» (St. Joan Crisòstom, *Homilia 33 sobre l'Evangelí de Mateu*). Si jo vull ser del Senyor, he de deixar que ell sigui el meu pastor, i ell no és pastor de llops, és pastor d'anyells, mansos, humils, agradables al Senyor.

També, sobre com anunciar, crida l'atenció que Jesús, en comptes de prescriure què s'ha de portar durant la missió, diu què no s'ha de portar. A vegades, hom veu algun apòstol, alguna persona que es muda, algun cristià que diu que és apòstol i que ha donat la vida al

Senyor, i s'emporta moltes maletes: però això no és del Senyor, el Senyor et fa anar lleuger d'equipatge i diu què no s'ha de portar: «No us emporteu a la bossa cap moneda: ni d'or, ni de plata, ni de coure; no prengueu sarró per al camí, ni dos vestits, ni sandàlies, ni bastó» (v. 9-10). No s'ha de portar res. Diu que no ens recolzem en les certes materials, anar al món sense mundanitat. Això és el que s'ha de dir: jo vaig al món no amb l'estil del món, no amb els valors del món, no amb la mundanitat —que per a l'Església, caure en la mundanitat és el pitjor que pot passar. Hi vaig amb senzillesa. Així s'anuncia: mostrant Jesús més que parlant-ne. I com mostrem Jesús? Amb el nostre testimoniatge. I finalment, anant junts, en comunitat: el Senyor envia tots els deixebles, però cap no va sol. L'Església apostòlica és enterament missionera i en la missió troba la seva unitat. Per tant: aneu mansos i bons com anyells, sense mundanitat, i aneu junts. Aquí hi ha la clau de l'anunci, aquesta és la clau de l'èxit de l'evangelització. Acollim aquestes invitacions de Jesús, que les seves paraules siguin el nostre punt de referència.